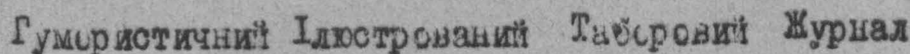
ХВ. Редакції журналу „Вільне Слово"
від ред. М. Угрина-Безгрішного

Ч. 1. Березень — 1946. Рік 1.

??

Гумористичний Ілюстрований Таборовий Журнал

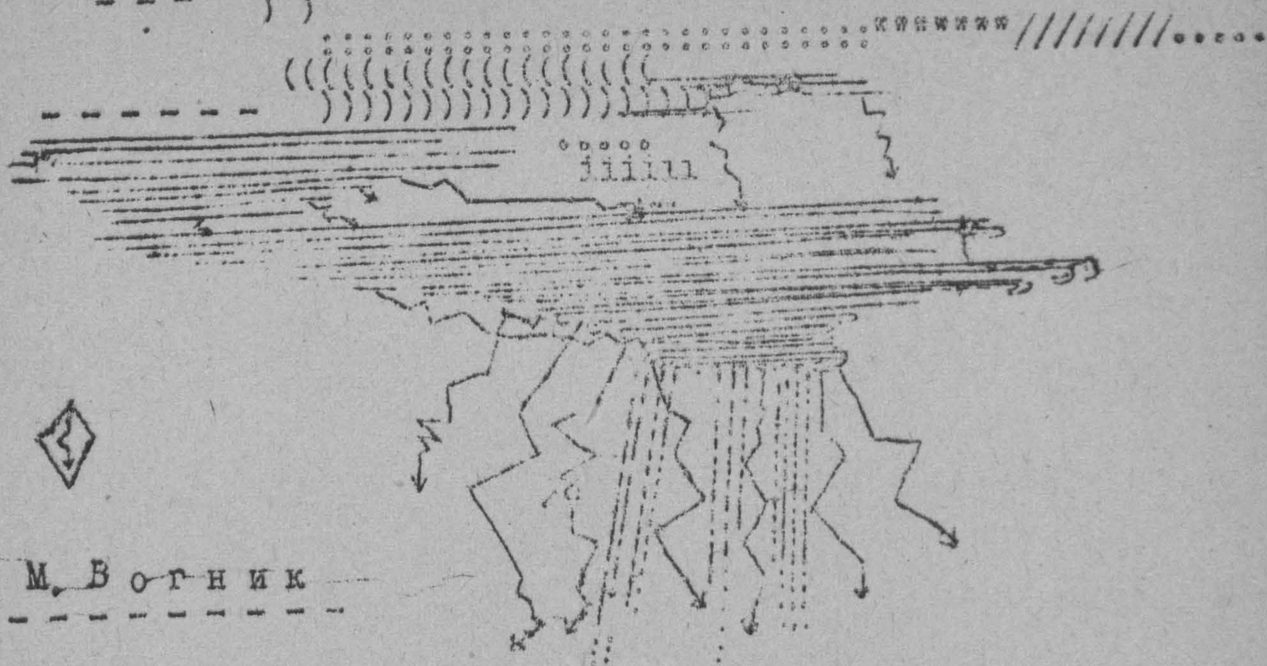
Власність Теодора Журівти

??:??????????????????????????
%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%
5555555555555555
§§§§§§§§§§§§
0

Редагує Колегія. В-во " САМОХОТНИК НОВИЙ "

Байройт - 1946.

((-1-))

М. Вогник

Наш Грім

Земля підносить хмари вгору,
Державу грому та чудес,
Щоб гнати геть оспалість, змору,
Єднати рух землі й небес...

Із хмар падуть дощі для квітів,
Лісів, повітря і для трав,
Щоб житель Бога тут на світі
В достатках жив і працював.

Владар же хмар, наш Грім могучий,
Грізний і милий в блискавках!
Гримить і б'є він серед тучі
Дурних – в палатах, чи в хатках...

Ледачих б'є, що знать лінивi,
Як захист вмілий збудувать.
У нього мудрі лиш щасливі,
Що всюди вміють раду дать.

Наш Грім для підлих прикрий буде,
Для дурнів, всяких темних сил.—
А добру славу тем здобуде,
Знайти де важко кодло рил!..

Байройт, 16.III. – 1946.

????
?

УСУСУС

Було колись...

Було колись в Україні шанували мову—
А тепера недоуки псують її знову...

Не Шевченко, Котляревський, ні Куліш, ні Квітка,-
А в повазі лиш чужинець, рідний тільки зрідка...

Ось вам кілька слів нерідних, та і цих доволі,-
Що доказують ледачість, характери кволі...

....

" МалаМ, ЦЬОЦЮ, у ТОРЕБЦІ ПУЛЯРЕС нівроку,-
Загубила М ввесь МАЙОНТОК., НАВЕРНО в СянсКУ...

ВООБЩЕ М*Я б"з неделя, вічно СІ питаю,-
ЗащоМ така нещаслива, защо СІ караю?...

Чи я УТРОМ до СХОД сонця Богу СЯ не молю?
Защо мамЦЯ, ЦЬОЦЯ, бабЦЯ таку дали долю?..

Цілі СУТКИ при роботі, ПОТЕРЯЛА_М сили,-
ОБОЯТНІ всі для мене, ЗВАДАЙ, Боже, милий...

ОЧЕНЬ ВЕРНО ДА ДА, люди, Чим СІ провинилаМ?
Я МУЖАТКА БОГОБОЙНА й дівкоВ чесно жилаМ...

ПОЗАТАК СІ вас СПРАВЛЯЮ, не як мамЦЮ сучу,-
Тож ХУДОЖНЮ, вірю свято, Я ОТВЕТ ПОЛУЧУ...

КОГДА ГРЕШНА, так карайте, щоб СЯ прояснило,-
Чи мене на світі має ВЦЬОНЖ колоти шило?...

А коли я лиш ЦЕШОНОК, ріжте М*Е, РЕБЯТА, ////
Тай, ПОЖАЛУЙСТА, КУШАЙТЕ, КАК ПСЮКРЕВ паця́та...

Як вам ДЕЛО не до мене, щоб ВСТЕКЛИСІ ФАЙНО?..
Я ОТДЕЛЬНО гірку буду пиЛА одностайно...

....

Ось вам, браття, і соборна Билямбисі мова...
Сьмоесьямбись, заперечиш, що не йдо віднова?...

* *

Байройт, 7. грудня - 1945 р.

Заввага! - Помилки в тексті назначені великими буквами. Поправляємо по черзі: Мала я (не М), тето, в торбинці, гаманець, загубила я, майно, мабуть, в Сяноці, загалом, мене, питаюся (не можна рубати форм), защо я, караюся?, вранці, до схід, не молюся, мамуся, матуся, матусенька, мамочка, теточка, бабуся, бабусенька, бабуня, добу, ввесь день, затратила (позбулася) я, байдужі, провір, оглянь, дуже раді, прошу дуже, авжеж, дійсно, правда, вірно, так, так, чим я провинилася?, замужня, молодиця, невіста, невістка, богобійна, богомільна, дівкою, дівчиною, я чесно жила, тому, питаюся, матусю, мистецьку, правдиву, чесну, відповідь, коли, грішна, прояснилося, завсіди, завжди, курятко, курочка, мене, діти, дітоньки, прохаю, можете, їжте, як, псячу кров, діло, сказіться добре, гарно, окремо, сама, на самотині, буду пити, питиму...

Я ЛИС НЕ ЛЕВ...

(Пісня українського Байройту)

Я Лис, не Лев, що світом володіє.
Я маю лиш чужий повіт !..
А в ньому зайці, рідні соловії,
Є щур, борсук, ворона, кіт...

Є гусь і вовк, є мавка і блощиці
І миші , воші й бузьки теж---
Та ще громада риб, звірів і птиці,
А мови всіх не розбереш ...

Цей трав бажає, той ще більше м"яса,
Щур пахощів , ворона жил,
Баюрки гуси , мавка хлопців "маса"---
Борсук і миш печених рил...

На те я Лис та ще Микита з роду,
Я мушу раду дати всім:
Дають-давись ! Нема-мовчи й пий воду!
Бери на біль , як я, лиш хрін!

Заграє музика в кишках- співайте!
Я люб'ю спів солодких уст...
Як тут ваш князь, будь ласка, милі, знайте,
Я пощу чесно від запуст !

Вже йде й прийде Великдень всім нам рідний!
Поверну з вами в рідний край.
На трави , цукор, сало він не бідний...
Із мук , терпінь, приходить рай !

Я Лис, та ще й Микита, " цінькну" й раду
Звірятам, птицям, мухам дам !
Я воду пив з бакр і водопаду---
Кусав мене і рідний хам !..

Я раду мушу - й дам моїй державі!
Не " втнуть " цього ні вовк , ні кіт---
З біди вміть вилізти , ще й у славі ...
Чи ж зможе хто? - Кажіть !

....
....
....
....
....

Я хитрий Лис , та ще й Микита з роду.
Я мушу раду дати всім :
Дають- давись ! Нема - мовчи й пий воду!
Бери на біль без оцту хрін ! ...

Палата-Таборів-, дня 14. березня 1946.р.

$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$
???????????????
%%%%%%%%%%
....

– Я НЕДІЛЯ, згоду люблю.
Гніву й злоби не голублю...

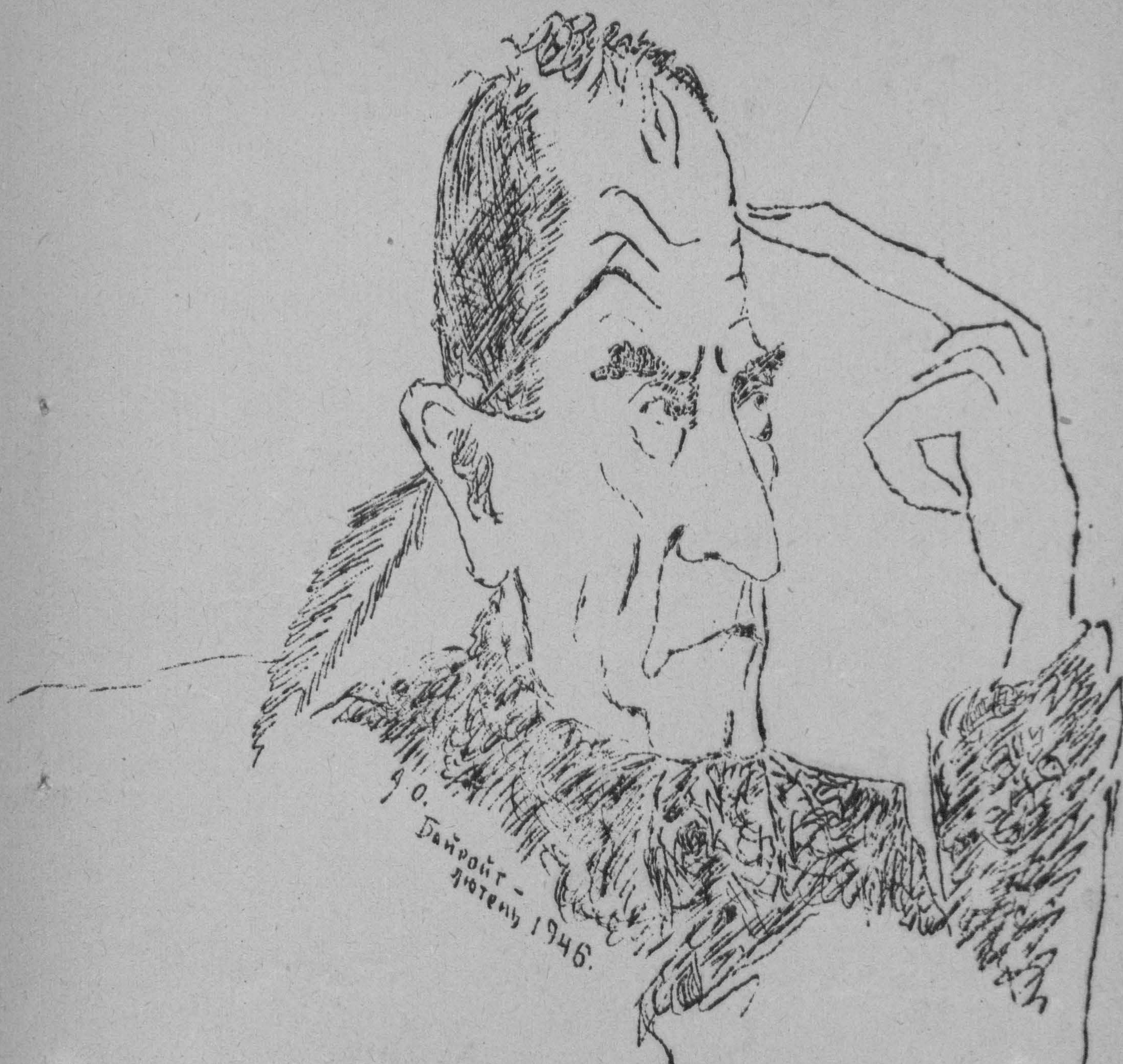
– Гнів мій ворог, згода– друг !...

––Наш світ є лиш гарний і люди.
4. У всьому гармонія всюди.
Хто в Бога лиш лиха шукає,
Той часто те лихо стрічає...
1. –Із цим я погоджуюсь дуже,
Звичайно, що так воно, друже!
––Наш світ цей є відблеском Бога.
3. Для чесних до раю дорога.
Хто ж вірші й пісні компонує,
Той райські мелодії чує ...
5. Звичайно, що так воно, друже.

–Наш світ є поганий і чорний.
2. У ньому лиш чорт є моторний.
Усюди неправда й неволя,
Лиш хамам всміхається доля !
2. Із цим я погоджуюсь дуже,
Звичайно, що так воно, друже!
–Є вперті у нашому хорі.
Фальшують у вашому творі.
На проби лініво приходять
3. І славі Громади лиш шкодять ...
4. Звичайно, що так воно, друже !

5. — За ніжність і ваші чесноти
Вас кишуки хочуть за дроти.
Всі приділи " УНРР-И " забрати
Ку-і-спекулянтам віддати ...
Із цим я погоджуюсь дуже,
Звичайно, що так воно, друже !

Байройт, 15.III.1946.р. –

МАЛИЙ НЕСТОР - ЦЕ ЖРЕЦЬ !..

Малий Нестор - це жрець всіх мистців і писак-
Творить карту нову , ой так так, ой так, так !..

Що ні візьму до рук , як по маслі іде ...
Вагон розуму взяв , все про мене гуде ...

Старий Нестор з Печер про події писав ...
Я печеру нову у Байройті придбав...

Томів шість , або два , написав про " звірів " .
З хисту мого пера ввесь Табор занімів...

Голова , знайте всі. Мудра ж вам - голова !...
Сам не знав , що така в мене є голова !...

Байройт - Печера в Таборі, 17. березня - 1946. Р.Б.

Малий Нестор

НОВЕ ПОРУЧЧЯ...

Розійшлася сенсаційна вістка по таборі , що перед харчевим та матеріяловим магазином Управа Табору поставила нове поруччя, якого , мовляв, там не було досі. Я прийняв цю вістку дуже скептично , бо так воно якось склалося , що всі вістки в таборі показувалися згодом неправдивими .

На всякий випадок , заки поміщу цей факт у хроніці , постановив я наочно пересвідчитися на місці. Мерщій одягнувся я й таки бігцем прибіг у тринадцятий курінь.

Входжу на коридор й очам своїм не вірю : поруччя є і то новенке , помальоване лякером чоколядової краски й саме біля харчевого та матеріялового магазину. Таких цікавих , як я , найшлося біля сотки , а чейже відомо , що де зійдеться двох українців , там мусить бути три думки ,отож тут було біля 150 усякових думок.

Одначе засадничо , можна було їх всіх поділити - як завсіди бувало , на три категорії : оптимістів (цих було найбільше), невтральних і песимістів ...

Оптимісти вихвалювали сам спосіб виконання поруччя та дбайливість Управи про добро мешканців табору, добре серце тети УНРР и й багатство Америки . Я приступив до цієї найчисленнішої групи.

Якийсь 40-літній гуцул солодко всміхався та сказав таке:

— Сорок літ живсми та такого не видівсми . Тепер християнин , як вже доб"есі по фасунок до поруче, повісит бесаги на опоє, а сам си седи гейби на ялицу , а ті , шо будут сі пхати , будут ми сунути поруче , та я буду лиш їхати по фасунки ...

— А я знов рада - защебетала якась середніх літ подоляночка — (мабуть з Тернопільщини) - що буду могла на поруччя повісити 4 баняки й три ринки , з котрими ходжу по мокрий вікт . Коли йду ще по фасунок, то йду о(в) сьомій годині рано та вже немає вже часу вертатися по начиння на обід ...

Якась /молода молодиця з-під кацапської границі залепетала погнутим ротиком :

— Я должна йті по фасуніровку з ребйонками , бо никак їх оставляти самих на цілий день вдома . А мой Валенка такой шалун он,зачепиться каленом на поручія і будьот прігать как хрущ. Прямо радость , что нам Управленіє не дайоть !...

— Я думаю , що це цілком практична річ ! - міркувала якась статочна господиня з Улашковець , чортківського повіту .— Виперу шматтє і не зати , що з ним робити . Як випаде фасунок , сиди за ним від сьомої зранці до сьомої ввечорі , а шматтє лежить собі мокре . А тепер же беру беру шматття з собою , розвішу на поруччя і саме , поки дістану фасунок - шматтє вісхне , наче на постеронках на стриху...

В цій хвилі приступив до мене знайомий дяк з Жидачева , людина дуже розумна й світова . Був двадцять років в Америці перед війною .

— Пане! - каже він - не дасьте віри , що за багатства в Америці. Там цукру й чоколяди цілі гори...

— Ну, то що з цього ? - питаю .

— А проста річ - відповів пан реєнтій — , вони могли поставити поруччя з цукру або чоколяди , бо для дітей дають по сім шоколяд, а старим якось ніяково - отже вломи си , як хочеш , з по-

ручча , а як розберуть поруччя , поставле лавку з цукру , або щось инче , бо американи то штудерні дуже ...

Пан реєнтий завважив , що я дуже недовірчиво задивляюся на цей його погляд , відступив від мене та зблизився до поруччя і щось таємно коло нього махав руками ... Я пішов до невтральних , ад але ці , як звичайно , дуже здержливо висловлювалися - " Ні це , ні те " ... Натомість песимісти осуджували справу як найчорніше:

— Вже нам тут буде кінець ! - сказала якась пані . — це ж ясне , що це більшевицька штучка . Бо й подумайте: зайду я за поруччя , спереду з'явиться енкаведист , ззаду , як з-під землі , виросте другий - і я вже в клітці ... А тоді разом з консервами гайда на " родіну " аж під Владивосток - і важко відітхнула та додала " Господи, борони нас ! " Я хотів її потішити , мовляв , може так страшно ще не буде , але перервав мені думки пан директор народньої школи з Товмаччини , низький , кремезний , сивий, шістдесятлітній добродій , відомий для всіх , як непоправний песиміст .

— Це не добре! - сказав він тихо та з глибокою надумою . - Чи не вважаєте ви , що дивно якось збігаються такі політичні умовини: Шенко часто виїздить з табору у невідомім напрямі , Вишиський не може рушити з Софії , а в тім " бух " - нове поруччя " - і таємничо моргнув на це диво ...

— Ну, добре ! - відповів я — не бачу одначе ніякої злучности між виїздами Шенка , Вишинським і поруччям !

— Пане, я на політиці з'їв зуби . За Австрії кандидував на посла з радикальної партії й тільки через шикани поліції не вийшов , хоча поголовно цілий нарід був у більшості за мною . Тому я знаю , що говорю ! - додав ще більше таємно пан директор . — За цісаря Франца Йосифа було куди краще ...

Я може й не про одне цікаве довідався б , як воно було за цісаря Франца Йосипа , одначе в цій хвилі прикував мою увагу до себе пан реєнтий , що нахилився над поруччям тай " бігме " лизнув його раз, другий і третій язиком .... Я вспів за той час підійти до нього , а він сумно шепотав: " Ні, не з чоколяди ! ... — Й миттю побіг над плювачку , що стоїть коло сходів .

Такі враження викликало нове поруччя між таборовиками , а теж і серед влади. В ней закипіло ... Влада завсіди про все знає . Міркування оптимістів були дуже голосні , а може влада про все довідалася й довірочно ... За хвилю на дверях матеріялового магазину появилася сповістка: " Сьогодні з вищих причин магазин зачинений . "

Пан Вовчишенко та й Веселим шнурочком , трохи згорбившись , щоб не було помітно , чимчикуля коридором і зникли за дверми , на яких написано " для чоловіків " . Як вони звідтіль дістались до харчевого магазину - це направду чимала загадка . Пріконтну , що коридором не йшли , бо я ввесь час був там і їх не бачив ... Аж тут гляну у маленьке віконце в дверях харчевого магазину , дивлюся та очам не вірю. Оба згадані панове вже є там , окружені всіми урядовцями харчевого магазину.

— Ні , панове , це жах ! - залепетав Вовчишенко . — Що ж тут буде, як ці всі таборяни повивішують тут на поруччях мокре білля , баняки , ринки , макітри, зачнуть їздити ними , а бахорі , мов хрущі, на них крутитися , з'ївши завдяки владі по сім чоколяд? ... А що буде , як на обід буде горохова , чи фасолева зупа ? .. Ні, панове, я хорий на груди , я не думаю тут загибати для доброго серця влади...

— Я завжди кажу Шенкові - обізвався статочний добродій з харчевого магазину - що ми забагато даємо їсти таборовикам . Чи не краще було б щось сховати на чорну годину для народу ! Але ж Шенко вперся : " Ні , давай , хай їдять , хай напихаються , бо досить довго кишки присихали під час війни , а найсумніше , що псували жіночий стан" ... З цього саме й уся біда !

--- Чекайте, панове! --- сказав Веселюк--- Щось треба зробити конкретного, бо самим наріканням не наладнаємо діла!
--- Я вже маю раду! - сказав статочний добродій з харчевого/мийн/ магазину.--- Треба ще сьогодні написати до УНРР-и, щоб нам або дала, або виасегнувала в готівці, вагон лякеру. Щодня на свіжо лякеруватимемо поруччя. Побачимо, чи буде проклятий гуцул їхати нам завішати свої бесаги. Чи буде ця добродійка сушити своє шмаття на/на ньому, або чортівські бахорі круша бавитися ...
--- Пане наддиректоре, - обізвався один з урядовців --- а може цілий вагон лякеру буде забагато?..
--- І на це маю раду! - відповів наддиректор--- Коли згодом покажеться, що вагон забагато, то я половину продам з вільної руки, гроші добре сховаю, а коли повернемо додому, дамо гроші на будову українського театру, якого й досі мабуть не збудували ...Я, панове, завжди й усюди про Україну думаю!
Всі аж ахнули:
--- Наш пан наддиректор - це прямо геній! Нехарем був наддиректором Союзу у Великих Очах біля Перемишля!...
Кажуть загально, що Союз у Великих Очах коло Перемишля чудово розвивався.
Закінчив я мою репортерську роботу та рішився іти додому. Коло входів побачив я, що пан ресентий ще спльовує ... Зачавкав моче й буркнув:
--- Добрий лякер, мабуть таки американський, бо не хоче вилазити з язика ...
За пів години я вийшов з тринадцятого куреня.

Байройт, у січні - 1946.р.

????????????????

Гн. Д-к о
- - - - -

ДЕ ВПІЙМАЛИ ?
""""""""""""""""""""""""""""""
(Жарт).

- Чи чув ти ?- Батька вчора днем
Застукали на крадні.
Хотів узяти був коня -
Й впіймали люди вражі.

- А де впіймали, і як ?
В яку лиху годину ?!
- В конюшні злався небарак,
Хотів сідлать конину.

- В конюшні ?- Діло це пусте,
Впіймать там дурень зможе,
Ти випусти його у степ -
Та там впіймай, небоже!..
::::::::::::::::

М. Заренко

ПРОХОДОМ ПО ТАБОРІ.

Гарна зимова днина. Кінець січня. Чисте, погідне небо над землею. Захоплюєшся незмінною синявою-глибиною. Червоне проміння підвечірнього сонця сипле довкола легенький, мов павутиння прозрачний, золотистий пил на ліси, поля, доми, звали руїн і надає цим останнім якоїсь дико-грізної краси. Окутані золотисто-синьою імлою стоять в далині розмріяні ліси, - поважно, мов у вижиданні чогось вичуваного а незбагнутого. У повітрі колишеться нерозгадана віковічна тайна. І небо й розмріяні в далині ліси й озолочені сонцем поля наповняють твою душу життерадісним теплом. І тобі, дробинці природи, що зжилась з нею на хвилинку в одне, теж уділяється оце вижидання чогось ще незбагнутого, ще тайною оповитого, лиш вичуваного - наче б то провесніку світляного, що принесе з собою оновлене життя, визбуте давніх, нестерпних форм.

Іду таборовою шосою. Надворі невеличкий мороз. Проходжуюсь. Ліво- й праворуч люди мене минають, переганяють, випереджують. Спішать нервозно, неначе бажали б дігнати те, що на еміграційних шляхах розгубили зо свого життя ... Зупиняюся та повним захоплення зором загортаю красу днини. Зір мій зачіпає на хвилину людину що дуже в чомусь зацікавлена, дрібними крочками біжить напроти мене. Вже здалека чую, як потягає носом. Нічого дивного! Морозне повітря витискає катар. За хвилину людина здержується. Розставляє широко ноги, наче приготовляється до якогось ризиковного скоку. Потім легким, вправним "серповим" підїжджає до носа, прикладає палець, сильно дме і... стріляє. По хвилині таким же рухом заїжджає на лівий бік носа, знову прикладає палець, дме і... другий стріл. Тепер людина витягнула платок, обтерла ніс і ... погодила схід із заходом.

Іду дальше. Біля таборової брами стоїть кількох поліцистів. Один з них мабуть робить службу на брамі, але який саме, годі збагнути інших вигнала з темної, задимленої "дижурки" на двір напрочуд гарна днина. Лиця поліцистів юнацькі, червоні, так і б"ють здоров"ям. У деяких, як у донських козаків, грандіозна чуприна так видирається на верх кашкетного дашка, як повій на огорожу. Дивишся на їх здоровенні постаті й радуєшся. Оце ж майбутнє доповнення рядів наших оборонців за мрії. Переходжу попри них. Кілька пар очей зупиняються на моїй особі, муштрує її декілька хвилин, а не найшовши в ній нічого цікавого, ні підозрілого, з нудогою відвертаються від мене. Спокійно продовжують перервану розмову, закрашену вибухами веселости.

Минаю їх і входжу на таборове подвір"я. Онде стоїть гурток людей з 6-ти осіб. Обнявся тісно й таємничо про щось розмовляють. Є між ними знайомі. Підходжу, вплітаюся в гурток і слухаю. Іпожвавлена дискусія на тему: йти, чи не йти нам до реєстрації, яку на днях мають перевести в таборі зв"язкові старшини польської армії. Два з гуртка, наймолодші, заступають думку, яке зайняв наш авторитетний, таборовий синедріон на його першому засіданні: "Не йти". Аргументують цілком справедливо: "Коли підемо до реєстрації і заявимо себе польськими горожанами, то тим самим перерішимо справу Галичини, як польської провінції - Малопольщі." В душі годжуся вповні з ними. Два інші з гуртка, віком трохи вже старші, стоять на становищі, зайнятому нашим авторитетним, таборовим синедріоном на його другому в тій справі засіданні: "Хто хоче йти до реєстрації, хай іде, хто не хоче, хай не йде". Аргументують: "Коли ми частинно підемо до реєстрації, а частинно ні, то тим самим відберемо полякам з рук аргумент

при майбутніх мирових переговорах – мовляв: " Переведений по таборах між українцями плебісцит виказав в цьому питанні (як врештою у всіх інших) повне роз'єднання між ними , а тому не дає повного вияву їх волі ". – В душі я вповні солідаризувався з цими другими двома передбесідниками . Третя група , що її репрезентував один одинокий в гурті старший громадянин , заступала думку , що до реєстрації йти треба . Як аргументувала ця група – не затямив... Знаю тільки , що обі попередні групи з усміхом іронії слухали виводів старика й при розході попрощали його зором повним погорди . Я теж післав йому на здогін зір повний погорди ... Збудований і на дусі піднесений пішов я дальше . В думці перейшов я ще раз усі перед хвилиною заслухані аргументи за і проти реєстрації і вирішив : Заждати до третього , може вже останнього засідання нашого одиноко авторитетного в тій справі , таборового синедріону. —

Поволочившись ще трохи по таборі , я повним уже сумерком зайшов до знайомих . Просидів у них поза десяту годину ночі , переграв кілька пуль преферанса , програв три марки й сентиментально настроєний вертаюся до хати . Кожна програна завсіди мене настроює дуже сентиментально .

Входжу до будинку , де живу . Іду тихо , не роблю галасу , щоб не збудити тих , що відпочивають по важкій праці . Ненадійно , біля сходів , набігаю прямо на дві постаті , що обнявшись з собою забули про цілий світ . На хвилинку мене мов спаралізувало . Це ж очевидна сцена прощання ! Він мабуть відходить завтра до УПА , щоб виконати свій обов'язок супроти народа й тепер бере " послідних цілований " ...

Я завжди в житті керуюся дискрецією . Так і тут . Запираючи дух у собі , я на пальцях пересунувся попри них – дискретно , бо й парень був здоровий і не кожний любить свідків при прощанні . Опинившись задиханий на третьому поверсі , біля дверей своєї кімнати , я щойно тепер відважився з а к а ш л я т и ...

Байройт, 4. лютня – 1946.р.

....

II. И

У КВАТИРІ КАРИКАТУРСТА...

Живемо всі в курені числа....... Ах , правда ! Числа куреня в нас немає , але ж курінь цей віднайти легко . Ідеш з міста до табору – курінь цей від головної таборової вулиці праворуч . Коли ж повертаєш з табору до міста , курінь цей таки праворуч. Кімната наша в цьому курені теж без числа . Воно ж і не потрібне . Це одинока кімната в цьому курені без числа . Ясно , що й курінь і нашу кімнату легко віднайти , бо вони обоє типові , а все , що типове , впадає легко в вічі кожному типово інтелігентському українському громадянинові .

Кватира наша , як сказано , теж типова . Чотири типово таборові ліжка, дві лавочки й один стілець , що ми його зробили примітивно – та стіл , що в наслідок своєї старости й воєнних переживань (він теж їх має) багато попустив зо своєї молодечої тугости й кріпкости – як людина. Стіни теж типово таборові : обдряпані , з слідами колишньої свіжости й/х краси мальовила . На одній зо стін наліплені кільканадцять малюнків , витятих з усяких американських журналів . Зміст їх – жива й мертва природа . З живої природи вибиваються на перше місце жіночі ноги в відкритими колінами . Відкриті вони в наслідок недостачі мануфактурних матеріялів по причині воєнного лихоліття . За жіноцтвом ідуть птиці (тільки не гуси й сороки) , а вкінці красвиди . Видно тут , як врештою всюди , що жіноцтво надає тон ...

Джерело цих малюнків , їх добір і розміщення вказують , що автор цієї тапетної декорації є абсолютним приклонником західних аліянтів , має вже вироблений смислово-естетичний смак , буйну фантазію й б малу уяву. Є ще у нас дві шафи , що уставлені відповідно , творять з двома стінами замкнений куток -темницю , вхід до якої закритий коцом . Ця темниця - це " святая святих" одного з нас . Там зашившись щодня на кілька годин , він працює над деяким удосконаленням ...

На кватирі живе нас чотирьох . Всі ми з а х і д н я к и . Цей вдячний термін " західняки " підкреслюю для строгого відрізнення нас від "східняків". Це відразу ставить нас на деяку височину у нашій внутрішньо-національній гієрархії . Ми - щоправда- сини цієї самої землі , але ж якась різниця між нами мусить бути вже хочби ізза самого положення наших країн. . .

Давніше була в нас у тому напрямі інша термінологія : наддніпрянець і наддністрянець . Але ж вона не суттєва , неповна , недокладна , застаріла й дезорієнтуюча . Наприклад"Ти , брате , наддніпрянець ?" -- Да , руский , значить ! - відповідає брат . Або ж : " Ти , брат , наддністрянець ? " -- Так, я р у с и н !-- каже цей. І тепер щойно приходить морока , - Чи він наш брат - перед- чи за- дніпрянець ,або -дністрянець , а дальше , чи північно або полуднево , перед або за- дніпрянець і т. д. Колосальна закрутинія ... - На наше національне щастя цей балаган , що доказує нашу малу національну свідомість , уже минув давно . Ми тепер усі свідомі українці , але ж якась між нами мала різниця , що нагадувала б нам завсіди наше нещасне політичне виховання - мусить бути ! Вправді ми думаємо вже державницькими категоріями й робимо все на державницьку міру , але ж якусь дробинку нашої традиції - просто ізза музеальної потреби - завжди таки зберегти годиться . Не можнаж з традицією зовсім зривати , бо традиція - річ свята !... І тут нам на допомогу приходить новий політично-державницький спосіб розв"язки справи , сказати б - нова політична дистинкція : с х і д н я к і з а х і д н я к . - Ясно ! Коли вийдемо з річки З б р у ч , яку при добрій волі можна легко перескочити , то всі , що на схід від неї - с х і д н я ки, а всі , що на захід - з а х і д н я к и . Таким чином напр. ми свого брата східняка - так сказати б , чи " положим" -- географічно посадили , політично оформили , по- державницьки " опреділили " й огородили , а національно , коли він ще несвідомий - напевно освідомили ...

Це така моя думка особиста . Алеж вона не є голосом народу , себто т а б о р у . Ця справа - як тема , так сказати б , політично-національного спору , все ще товчеться і має за собою аргументи з а і п р о т и. Вона не сходить зо шпальт політичної думки нашого громадянства ,своєю незвичайно глибокою проблематикою захопила увесь загал і то до цієї міри, що піднесла температуру політичних настроїв , а навіть подекуди дає змогу темпераментнішим характерам для широких політичних енунціяцій"...

Щоб вже остаточно й авторитетно розв"язати цю проблему , моя думка така : Маємо , тут в таборі, всенародній університет , призначений для всіх членів нашого таборового громадянства , як надзвичайних студентів -слухачів , а з якого - не знаю чому - користає аж 25 осіб . Є це наша фахово й науково найвища й одинокой авторитетна установа . Працюють в ній наші всенародні професори -- науковці . Передаймо ж цей спір західняка зо східняком для вирішення згаданим науковцям . Най вони зійдуться , засядуть на сцені при зеленім столі й у формі публичної , наукової , але тільки словної розправи спір цей остаточно й згідно з основами науки , вирішать.

Для нас , лаїків , буде це свого рода рідкий духовий " симпозіон" , а для них змога піднести культурно-політичний стан здоров"я наших усіх -ще слабих братів . Для надання ж самій проблемі ще більшої питомої ваги , я піддам іще одне питання : Як назвати вже повнотою нашого с х і д н я к а й з а х і д н я к а в тому випадку , як би так на місце річки З б р у ч покласти притоку Б о с ф о р , яку навіть при добрій волі не легко перескочити ?" .. --

На саму думку єдиної тут розв"язки – у мене сльози в очах. — Панове! наші князі-дружинники ходили походами на Візантію, наша Січ-Мати кров свою проливала на берегах малої Азії!... А ми! – одним махом і без страт з"єднуємо Велику Азію з малою Европою, себто – не дві країни цієї самої країни, а прямо дві частини вселенної. І тепер повна назва вже ясна: Східняк- азіят, західняк- европеєць. Тим самим ми – так сказати б – приєднили заразом нашого далекого брата на Зеленому Клині. Засадничий між нами спір вже нарешті дефінітивно полагоджений! Якже ж радується моє українське серце!.. Ах! Момент, момент!... Зайшла велика помилка! Я ж забув, що в професорському колективі нашого всенароднього університету є теж східняки й західняки! І одні й другі будуть при розв"язуванні спору однобічні й цієї суттєвої для нас справи ніяк не розв"яжуть... Тому в мене є ще одна думка, вже остання пропозиція: Звернімося до Команди табору з проханням, щоб вислала кілька наукових експедицій до кількох турецьких сіл по той і тамтой бік Босфору. Хай вони на місці науково прослідять, чи т у рки називають своїх братів по тамтой бік Босфору – а з і я т а м и, а поцей – е в р о п е й ц я м и. Чому ж би нам не піти вдруге шляхом Володимира Великого й не прийняти ще раз світла правди з Візантії.

Гей, іще одна пекуча справа: Боюся, що поки повернуться до табору вислані Командою наукові експедиції, в таборі західняцько-східняцька боротьба розпалиться таки надобре, а це може для нас, як цілости, скінчитися фатально. Тому моя рада така: Ми принципіялісти. Станьмо ж на засаді, що річка З б р у ч є і буде – так як досі – нашим внутрішнім кордоном. Покищо не засипаймо її, як і не засипали її для традиції – навіть і ті, що визволяли єдинокровних братів Західньої України... Вони ж знані в світі як найчистішої крови демократи, які вміли пересвідчити і втягнути в ряди борців за демократію навіть Петра Великого й Івана Грозного. – Тож станьмо – як кажу – на річці Збруч! і покищо відсепаруймося цілком від себе.

Хай у нас шоса, що веде з табору до міста, буде річкою Збруч. Частина табору, що лежить праворуч цієї шоси, хай буде – за найдавнішою а найменше спірною термінологією – В е л и к а У к р а ї н а, частина ж табору, що лежить ліворуч шоси, хай буде у відрізненні – М а л о ю У к р а ї н о ю. Переселім усіх велико-українців на схід від шоси, себто праворуч від неї, а мало-українців, себто західняків і тих, що до них признаються – на захід від шоси, себто ліворуч від неї. З р о б и л и. А тепер подивімося. На В Малій Україні аж кишить, аж кишить. Треба б зарядити зсилку людей в інші області...

А в Великій Україні?! Подивіться! Ох, яка ж там тепер пустка! Яка руїна! Людей прямо як би вимело, а ці, що остали, ходять як тіні, без ніяких виглядів на майбутнє. І тільки сум і глум всевладно, уносяться над нею, виконуючи під крякання вороння свій танок смерти.

Але ж так мусить бути, доки не з"являться наші висланники -сподіванники й не скажуть, як там .... у .... т у р к і в!..

Байройт, 22. січня - 1946. р.

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

з теки " ВОГНИКІВ":

....

НЕ В НАТУРІ Є КУЛЬТУРА
Й НЕ В КУЛЬТУРІ Є НАТУРА
А НАТУРІ БЕЗ КУЛЬТУРИ
НЕ ПОМОЖЕ Й ТРИ МАТУРИ.
ТО Ж ДИВІТЬСЯ, ЩОБ КУЛЬТУРА
БУЛА ТАМ, ДЕ Є МАТУРА...

– –

Слова М. Угрина-Безгрішного
Музика Івана Недільського

(Побутова пісня) **"У Н Р А" знає нашу долю...**

Allegretto moderato

У Бай-рой-ті гар-ні...
Гей, в Бай-рой-ті, на чу-жи-ні, Між став-ка-ми та га-я-ми є ка-зар-ми Ле-о-поль-да,

А між ни-ми ди-кі я-ми. Бом-би гра-ли тут не-дав-но, Слід по них і жах о-ста-ли

В тих ка-зар-мах з У-кра-ї-ни Пе-стрі ста-да жи-ти ста-ли

В тих ка-зар-мах з У-кра-ї-ни Пе-стрі ста-да жи-ти ста-ли.

"У Н Р А" знає нашу долю...

/ Побутова пісня української молоді на еміграції /

Гей, в Байройті, на чужині,
Між ставками та гаями
Є казарми Леопольда,
А між ними дикі ями.
    Бомби грали тут недавно,
    Слід по них і жах остали.
    В тих казармах з України
    Пестрі стада жити стали.
Їх прогнала чорна доля
З гнізд вигідних і щасливих,
Бо не вірили Мазепі,
Напустили юродивих...

Не в " один гуж" всі тягнули,
Єдність в грудях скостеніла —
Горстка вірних мазепинців
Дати ради вже не вспіла ...
Щастя Боже - в мазепинців
Світ новий вже наростає.
В нього тільки Кобзареве
Євшан-зілля силу має !
Вчаться пильно кращі діти,
Набирають сил до бою. -
В них про Єдність й Україну
Йдуть пісні кругом луною.
Світ Любови їх шанує
Й " Панна УНРРА" про них дбає,
Часто коржик, чоколяда
До табору приїжджає ...
"УНРРА" знає нашу долю,
Не дає нам босим бути. -
" УНРРА" краля, чарівниця,
Скрізь про неї в світі чути ...
Дай же, Боже, їй на славу
Вийти заміж за красуня. —
Потанцюють на весіллі
Навіть дід наш і бабуня ...
Нумо, діти, станьмо в коло,
Гарну пісню заспіваймо. -
Добрій кралі, " УНРР-і" - панні
По-козацьки честь віддаймо !

Байройт, 8, грудня - 1945.р.

???????????

%%%%%%%

0

Г. Д - к о.

П І Д З О Р Я М И.

(Замість фейлетону)

Користуючись поганою погодою, що, згідно з нашим передбаченням, скоро кінця ще не матиме, відвідав я оце місцевого астронома, який теж відомий, як досить порядний астролог, себто ворожбит. Завдав йому одне запитання, яке мене віддавна цікавило й яке, сподіваємося, не менше цікавитиме й наших читачів. Питання було таке: як впливають небесні світила на життя нашого табору та до чого це доведе?

Мудрий старий не відразу дав відповідь на це питання. Але потім сказав таке:

— Доля всякої людини залежить від положення зір, планет та іншої астрономії, що розташована над нами.

Що говорить те положення - не всякий зуміє прочитати, бо не всякого наділив Бог однаковими здібностями. Життя нашого табору не стільки залежить від влади вищих органів, скільки від влади зір небесних.

Про це вже свідчить хочби те, що харчі та інші Божі дари кожного дня нам привозять вантажні автомашини з білоб п"ятикутною зіркою. Чому ця зірка біла, а не червона - тому, що біле - є біле, а червоне — є червоне.

- -

Громадське та особисте життя в таборі залежить тільки від зір , а не від чогось іншого . Більше як половина таборовиків не має праці й цілими днями вилежується в ліжках під ковдрами , яких одержали вже більше , як треба . Через незалежні від них умовини таборовики уподобались ведмедям , що залягають у зимову сплячку . Таке явище може трапитись тільки під впливом сузір"я Великої Ведмедиці .

Недавно в таборі відбулося заворушення .Опозиція ,що не мала твердого грунту під ногами , змушена була відсунутися назад . А що назад лазять тільки раки , то й подія ця могла відбутися безпосередньо під впливом сузір"я " Рака".

Через те , що ми живемо в чужих приміщеннях і їмо чужий дарований хліб, можна сказати , що сидимо на чужому возі . То ж можна з певністю сказати, що тут теж відбився вплив Великого Воза ,

Багато людей розгубили ми по світах . А більша частина з них потрапила в ті холодні краї , що в географії звуться полярними . На це вплинуло не що інше , як Північна або Полярна зоря , що , як видно , у всякому положенні не віщує для нас нічого доброго .

В нашому таборі живе багато панянок , що гримують , себто фарбують собі уста ,лице ,брови , віі та інші частини тіла . Все те робиться з однією метою - щоб бути гарними й таким чином комусь сподобатися . Для чого сподобатися - то їхня власна таємна справа й зорі про це нічого не кажуть . Вони тільки перестерігають , що такі речі закінчуються інколи погано , бо в подіях , що наступають у зв"язку з цим , дуже часто бере участь Венера.

Черги , що кожного дня красуються як не коло хліба , то коло черевиків та коців , як не коло кави , то коло зупи , дуже часто нагадують собою скупчення зір , що зветься молочним , або чумацьким шляхом .

Виходячи з цього , можна вж е наперед дещо сказати про нашу долю .

Вплив Великого Воза нагадує про нашу дуже поширену приказку : - " На чужому возі далеко не заїдеш" . Полярна зоря не перестане грозити до того часу , поки буде світити та поки будуть існувати взагалі зорі двох кольорів . Але від останнього часу всі з/ сузір"я та поодинокі важливі зорі починають ставати в такий порядок , що обіцяють нашу долю вирішити так , як ми всі бажаємо ...

??????????????????????

З краденої течки:

Певно.

---- Окроми того , пане докторе , я ще почуваю щось таке в голові.

---- Запевняю вас , голубе , ,- відповідає лікар , пишучи рецепту ,- що там у вас нічогісінько немає .

Винахідчивість учня.

----Спекулович, назви мені п"ять хижих тварин.

----Один лев і чотири тигри , пане професоре .

Добрий син.

---- Питається батько сина : - Кого б ти хотів мати , братчика, чи сестричку?

---- Ні, тату ! Коли тобі однаково , то собачку.

ВСЯ ПАРАДО, ГЕТЬ-ШЕЗАЙ!

(Пісня чотирнадцятого куреня)

1 Вся парадо, геть-шезай
В світ свиноти, модний рай!
Бам, бам, бам! Кажу вам,
Смерть усім лінюхам!

Всюди мусить бути рух,
Лад, порядок, чистий дух!
Бам, бам, бам! Кажу вам,
Смерть усім лінюхам!

Як без праці можна жить?!
Життя з смертю погодить?
Бам, бам, бам! Кажу вам!
Смерть усім лінюхам!

Я, курінний, не на те,
Щоб шукав за "декольте"! ...
Бам, бам, бам! Кажу вам,
Смерть усім лінюхам!

Під впливом Рідної пісні.

Кожне справді мистецьке виконання народньої пісні ,опери,п"єси, чи ще чогось подібного , лишає в кожного слухача більш чи менш помітний слід і вплив. Винятком у цьому , на превеликий жаль , є тільки глухі , глухонімі та ті , що не були приявні привиконанні музичних творів.

Відомо, наприклад, що після виступу нашого славного диригента Олександра Кошиця сливе ввесь Париж з усіми околицями насвистував нашу чудову щедрівку " Щедрик, щедрик, щедрівочка ". Насвистували цю щедрівку , а не співали французи з двох причин: перше, що нічого не розуміли по- українськи , а друге через те , що як нам відомо , вони свистять навіть там , де належало б помовчати. Отже наша пісня вплинула навіть на серця чужинців . Тож чи можуть не вплинути наші пісні , а особливо опери та оперети на наші серця , що ще від колиски привикають до рідної пісні ?...

Як помічаємо з нашого таборового життя , найбільший вплив на наших чоловіків та жінок має оперета Гулака-Артемовського " Запорожець за Дунаєм ".

Щоб підтвердити нашу думку , ми зібрали досить поважну кількість дуже правдивих прикладів .

З одного куреня пішов собі чоловік на засідання . Як ми знаємо , засідання - це надзвичайно поважна й корисна робота . Засідання відбуваються тільки тоді , коли приходить достатня кількість запрошених людей. Всі вони сідають і починають говорити . Коли розбирається справа не дуже важлива , говорять по одному , беручи дозвіл у голови . Коли ж справа розбирається пекуча , то вона починає припікати кожного , хто сидить на засіданні , і тоді кожний намагається кричати так , щоб перекричати всіх останніх . Такі засідання закінчуються дуже пізно . От приходить собі чоловік із такого засідання , і тільки переступає поріг , з-під унрівського коца вже роздається пісня :

" Відкіля це ти узявся,
Де так довго волочивсь ?"..

Коли ж кількаразове виконання цих рядків не допомагає , тоді починається арія :

" Ти гуляєш дні і ночі ,
А я бідна все одна... "

і як треба при цьому , проливаються щирі , гарячі , жіночі сльози..

З одного куреня поїхав собі чоловік до Кульмбаху по борошно та й забарився , сам на те не розраховуючи . Бо тамошня поліція , як видно , була частково знайома з нашою славною оперою і , побачивши його з борошном , зараз же заспівала:

" Відкіля це ти узявся ?? "

Якось там викрутиться сердешний чоловік , прибуває з бідою додому додому, а тут вже жінка чекає на нього з нетерпінням . І тільки бідний чоловік вступає до кімнати , як голос , повний злости , зустрічає його :

" Відкіля це ти узявся ,
Де так довго волочивсь ? "

і чоловік змушений з усіми подробицями переповідати неприємну історію.

Хоча ми й намагаємося застосувати в життя все нове, що відбувається на світі, дещо навіть намагаємося взяти від демократії, але цілком природно, що чоловіка інколи тягне до деяких пережитків минулого. Нічого чоловікові робити ввечері та й піде ото поклонятися чотирьом королям. Буває, що в великому захопленні б"ють поклони аж до четвертої години ранку. Вернеться собі чоловік з такої служби, влізе тихенько, інколи навіть не роздягаючись, під ковдру й тільки зімкне натомлені бідні очі, аж тут жінка, що до цього часу прикидалася, ніби спить, раптом починає ворушитися, а тоді ні з цього, ні з того:

"Відкіля це ти узявся,
де так довго волочивсь?"

Виконання ролі Одарки майже без винятку дуже майстерне і майже завжди впливає на предків славного козацького роду, інколи навіть із добре помітними слідами.

На чоловічий рід пісня впливає трохи менше, в залежності від більш чи менш поетичного серця та буйної уяви. От, наприклад, коли п. Дубрівний вранці-рано закликає: "Панове, хто до лісу? Сідайте на авто", то дуже багато з наших таборян відразу ж починає:

"Не піду, братчики, я з вами"...

Отже, з цього можна вивести короткий висновок: Найбільший вплив на нас має "Запорожець за Дунаєм". Бо й ми майже в такому становищі, як Іван Карась, з цією тільки різницею, що Карась був у Туреччині, а ми — в Німеччині.

Г – ко

З ДОВІЧНОЇ ТЕМИ:

— Татусю, вчитель нам казав, що ми народились для того, щоб допомагати іншим.
— Свята правда!
— Так для чого ж народились ті, інші?

ЗВАДИ:

— Зоренку! - каже Малий Нестор до свого спільника. - А що б ти мені зробив, якби я тобі сказав: брешеш?
— Побив би!
— Та брешеш!
— Їй-Богу побив би!

ЩИРА ДИТИНА.

Теща прийшла в гості до зятя. Маленький онучок і питає її:
— Бабусю, ви прийшли до нас, чи приїхали?
— Прийшла, любий, пішки.
— А тато казали, що вас чорти принесли...

Бери від мене все, що маю ,
Майно усяке, навіть честь.
Зневага ж підла мого краю
Родитиме безжальну месть".

ІСТОРІЯ ЧОБІТ.

Слово"чоботи" - дуже давнього походження. Деякі з учених твердять, що походить воно від слів "чого бити", що шляхом скорочення та деякого перетворення прибрало сучасної форми. Як побачите зо сказаного далі, це твердження частково має рацію. Інші кажуть, що ми взяли слово "чобіт" від італійського "чобото", що означає в них те саме, що й у нас. А дехто каже, що це італійці позичили в нас це слово, додавши на кінець літеру "о". Здається, що останнє твердження більш правдоподібне...

В сиву-сивезну давнину мода зовсім не звертала уваги на свій зовнішній вигляд. Ні батьки, ні сини, ні внуки не голили вусів та бороди, тому їх було дуже важко розрізнити. Ходили всі, як свідчать незаперечні докази, тільки босі. Ноги мили лише тоді, коли випадково десь після дощу потрапляли в калюжу або в наслідок необхідности переброділи річку чи потік.

Чоботи винайдено тоді, коли ще родом керувала жінка. Тепер, як відомо, сталося навпаки, хоч в окремих випадках трапляються ще й досі родини, де в подружньому концерті диктують нащадки грішної половини першої сім"ї - Єви.

Коли було винайдено чоботи, люди не знали, що з ними робити. І дотепні жінки, що дуже часто знущалися тоді над чоловіками, вирішили, що замашнішої речі, як новий юхтовий чобіт, не можна собі й уявити. Перевага чобота над іншими речами була та, що він мав два кінці, з яких один був тонший і легший, а другий - грубий і куди важчий. Яким кінцем били тоді нашого брата, тепер важко дізнатися. Правдоподібно, що били тим і другим, з цією тільки різницею, що легшою частиною били по обличчі, а важчою-по спині, потилиці та інших дошкульних місцях... Таку наругу терпіли чоловіки довгі тисячеліття. Єдиною обороною проти кари були речення: "Чого бити"? "Чого бити?" Через те здогадуються, що й назва"чобіт" походить від цього речення.

Пізніше влада перейшла до міцніших чоловічих рук. Злість закипіла в чоловічих серцях. І не одна пара нових чобіт загинула тоді на жіночих спинах та ребрах. Для того, щоб можна було карати дошкульніше, почали прибивати залізні підкови. Одного разу чоловік катував свою жінку за те, що зварила борщ, де якимось чином взялася здоровенна зелена жаба. Бив чоботом доти, поки потерпли руки. Тоді з лютістю натягнув чоботи на ноги й почав бити ногами. Було це зимою. Добре натомившись і забувши, що чоботи на ногах, чоловік вискочив надвір, щоб трохи прохолонути. Став на сніг - і ледве не впав з дива — ноги не мерзли. Цілу зиму ходив він тоді в чоботях, радіючи з щасливого випадку.

Слідом за ним почали взувати й інші чоловіки, а через кілька століть - і жінки.

Які найпоширеніші моди були тоді на чоботи - тепер не відомо. Учені здогадуються, що або "джим"(имі), або "качиний ніс", або ця й друга одночасно, бо люди були дуже невибагливі.

Вимерли наші предки, але чобіт, як один з найцінніших винаходів, залишився нам у спадщину.

З кінці XIX. та на початку XX. століття чоботи стали відогравати дуже важливу ролю в господарському, політичному та культурному житті. На тих, хто ходив босий, почали дивитися презирливо й стали

називати їх " босяками" . А коли за тими " босяками" помічалися якісь дрібні провини -- крадіжка кількох тисяч , вбивство або щось подібне -- їх засилали в найнеприємніші частини країни , або в спеціяльно устатковані для цього кам"яні будинки .

Словом - босих почали ганяти , як солоних зайців.

Особисте життя без чобіт укладалося тоді досить туго . Поперше за того , хто не мав добрих чобіт , не хотіли виходити дівчата і нещасний парубок був змушений або піти в ченці , або вішатися, а дівчина - іти слідом за ним , або любуватися сивими косами. Рідко хто тоді одружувався , через те почав занепадати приріст населення . Людство почало вимирати .

Тоді народи схопилися за голови й винайшли дешевше взуття -черевики , сандали , капці та інше взуття , що складається з підошв та двох перехрещених мотузків . Це врятувало людство від загибелі . Коли б не було того винаходу , то може й ми з вами не жили б на світі Божому і не слухали б того , що почуємо далі . Велике нещастя принесли з собою гроші . Люди почали продавати за них не тільки різні речі та продукти , а й власні грішні та праведні душі. Разом з цим до самого неба піднялися ціни на черевики та чоботи . Спекулянти , а за ними слідом чоботарі почали городити такі гроші , що в декого починає в очах темніти . Якщо буде тривати це й надалі , то доведеться нам повертатися до наших більш практичних предків, що не знали й легко обходилися і без грошей , і без чобіт .

Побачимо , що тоді робитимуть шевці та спекулянти .

Отоді ми з них посміємося ...

Гн. Д - ко.

- - - - - - -

ПРАВИЛЬНИК " КЛЮБУ СТАРИХ КАВАЛЕРІВ/парубків, холостяків/".

1) Членом Клюбу Старих Кавалерів може бути кожний вільний мужчина від 25 . року життя , що не має наміру одружитися на протязі 5 років (евентуально молодші , що викажуться охотою бути старими кавалерами до 50 років).
2) Кожний мужчина , що бажає бути членом КСК , мусить підписати заяву змісту першого пункту.
3) В члени приймається тільки мужчин чесних , не авантурників , холодних у коханні та з неокресленим виразом обличчя.
4) Обов"язком члена КСК - приходити точно на сходини в будьякій порі , брати найактивнішу участь у всіх сутскавалерських імпрезах на приготованій або й неприготованій сцені та на вільному повітрі в час годи й негоди ...
5) Членом Добродієм може бути тільки той, що в практиці виявиться неполітним симпатиком головної діяльности клюбу та вищим лицарем інтимно- кавалерських чеснот .
6) Обов"язком члена є слідити з гарячим пієтизмом за моральною поведінкою старих , емеритованих панночок і вдовиць та остерігати їх від усякої кавалерської примхи.
7) Загальні Збори КСК відбуваються правильно в міру звичайних і надзвичайних кавалерських випадків та сенсаційних імпрез.
8) Управа КСК складається з: головного вишкольника , його заступника й контролера кавалерських листів , секретаря , господарського референта й двох членів Генеральної Контрольної Комісії кавалерських наслідків і пригод .

9) Відзнакою КСК є чашка людини з кавалерського роду або кавалерського походження з однією костомахою.

10) Перестає бути членом той, що запаморочиться й одружиться офіціяльно або неофіціяльно без відома Управи та дозволу головного виконавника.
11) Управа має право на засіданнях виключати кожного члена, який не дасть причин до того.
12) Кожний член обов"язково складає до каси клюбу одноразово кавцію в сумі 100 РМ різної валюти, найрадше в натурі першої якости або в кавалерських найновіших причандалах. На випадок одружіння все це переходить на власність КСК.
13) Кожний член може зголосити виступлення, коли на проханні підпишуться родини-супружжя в числі довільнім, які бажають природних і неприродних трикутників, евентуально й чотирокутників небуденного кохання чи звичайної куртуазії...
14) Кожний розумний кавалер, непіджоначений вповні, коли хоче стати членом, вносить прохання на прийняття з прилогою найменше пів літри " спасительки ", чи "цинциліни", чи " шпагатівки ", чи шнапса "або й іншої горілки. По прийнятті прилога залишається для всіх активних членів клюбу та їх непорочних симпатій. На випадок відмови прийняття прилогу звертається, коли щось залишиться з неї, в найгіршім випадку не дуже ушкоджену посудину.
15) Обовязком Управи КСК є щиро дбати про самітне життя Старих Кавалерів, якнайчастіше усувати чотиростінну самітність, усувати всякі перешкоди до їх кавалерських потягнень вгору чи вниз і забезпечити їм часті любовні кокетування класичної грецької краси - богині Венери. Не можуть виключатися інші несподівані цікаві розривки.
16) Кожний член може мати приятеля навіть у постаті кількох " швунгових" і замашистих жінок, одначе треба їх зареєструвати в Управі КСК.
17) Щоб не вичувалося примусу одружіння - члени мусять обов"язково зміняти симпатії чи інших приятелів що три місяці.
18) Клюб можуть розв"язати тільки Загальні Збори цілком уже заламаних членів або таких, яким вже без рекурсу грозить кавалерська анемія ... Забезпечуються на старість власною, не чужою старістю, в ім"я кавалерської однопартійної сонячної демократії, навіть тотальної ....

Записав Шпіндроненко Молодий

- - - - - - - - - - - - -

місто СЕБАРИТІВ, - 194...., у березні місяці, Котячий район.

%%

??????????????????????????????????????

xxxxxxxx

й

"Г Р І М" б"є (виблискує) на правах рукопису.

Через недостачу паперу, матеріялів та інші чималі труднощі, "Грім" появляється тільки в 30-ти примірниках для тих, що знають ціну історично-літературних пам"яток.

Видатки покривали ми тільки в папіросах (тютюні), бо за марки в паперах годі було будь-що дістати. Папіроси — це єдині гроші, за які, на наше й інших щастя, можна було дещо роздобути.

Видатки:

Авторський та редакторський гонорар	288	папірос.
Рисунки й карикатури	180	"
Писання на машині (з коректою)	144	"
Друкування	180	"
Перешлет нитками й складання сторінок	56	"
Звичайний папір, восковий і картон	256	"
Краска й % за машину	146	"
Разом	1300	"

Ц І Н А одного примірника д в і пачечки ("40") папіросок, або тютюну, або три пачечки смаковитих цигар. (На наші гроші — в златі або сребрі — 4 гривні)

Десятка розумних читачів зложиться по чотири папіроски й прочитає частинку з історії українського Байройту.

Від здекльорованих прихильників українського слова приймаємо з українським і громовим усміхом добровільні датки на резервовий пресовий фонд і на збільшення громової енергії.

Берегти числа для наших на рідній землі!

Дописуйте до журналу "ГРІМ" з кожного житла табору.

??????????????????????????????